

sem-sem: mindkét írásjel idegen kéztől eredt, nevezetesen Ignotus Pálétól, aki először nyilván javítani akarta a sort, majd belátta, hogy a költőnek van igaza.

A másik példa. „*Én ámulok, hogy elmulok.*” Összesen ennyi a vers, illetve töredék. Egy nyelvész hosszasan bizonygatta, hogy a verssor eklatáns példája a költő egyes szám első személyű névmáshasználatának, mely külön, jellegzetes funkcióval bír. Mígnem a kritikai kiadás összeállítása során ki nem derült, hogy az első szót következetesen félreolvasták, valójában így hangzik: „*És ámulok, hogy elmulok.*”

És most következhetnek a pozitív példák. Az egyiket már említettük a SZÜRKÜLET című vers datálása kapcsán, amikor a szerkesztő (intuitív) feltételezését nemcsak a vers szövege, helye az életműben, hanem a gondos textológiai vizsgálat is igazolta. A másik példa Nagy László feltételezésével, illetve meggyőződésével kapcsolatos. Az „*Ős patkány terjeszt kórt*” kezdetű vers egyik versszakán, annak négy során akadt meg Nagy László szeme. Idézzük:

*„S mert a nemzetekből a szellem
nem facsar nedves jogokat,
hát egymás ellen új gyalázat
serkenti föl a fajokat.”*

Hagyjuk most figyelmen kívül, hogy a második sort következetesen félreolvasták: a „*nedves jogokat*” képnemigen van értelme, nem is szólva arról, hogy a „*jogokat – fajokat*” rím sem nevezhető sikeresnek: a helyes olvasat – a „*jogokat*” helyett – „*jajokat*”. Így már más – mondhatnánk. Nagy Lászlót is a rím, pontosabban a rím hiánya tette gyanakvóvá: a vers következetes keresztrímeiből kirí a „*szellem – gyalázat*” suta rímtelensége. Éppen ezért az ő olvasatában a harmadik sor szórendje megfordul: „*hát új gyalázat egymás ellen!*” „*Akasszanak fel, ha József Attila nem így gondolta!*” – tette hozzá. És valóban: a kritikai kiadás összeállítása során az ominózus harmadik sor így festett: „*hát egymás ellen új gyalázat egymás ellen*”. A verssor mellett hullámvonal látható: József Attila akkor használta, amikor egy-egy sort, részletet nem érzett, nem tartott még véglegesnek, és módosítani kívánt rajta. Vagyis Nagy László feltételezése teljes mértékben igazolódott.

Eörsi István

HASZNÁLATI UTASÍTÁS

Enzensberger esszéiről

Első osztályú szellemi produktumokat találhat az olvasó a jelentékeny költő esszéiről munkásságában.* Enzensberger költői munkásságát pedig valaki úgy harangozhatná be, hogy egy jelentékeny esszéírő első osztályú költői produktumairól beszél. Enzensberger két kedvenc műfaja az ő gyakorlatában úgy őrzi meg önállóságát, hogy közben áthatja egymást. A verseknél ez könnyebben bizonyítható: egyik legbűvöletesebb kö-

* Enzensberger válogatott esszéi a Helikon Kiadónál jelennek meg.

tete, a MAUZÓLEUM (1975) harminchét verssé lényegített történelmi esszét foglal magában „*a haladás történetéből*”, a XIV. században élt Giovanni de’ Donditól kortársunkig, Guevaráig. Egyéb köteteinek számos versén is átüt az esszéírói véna, és rögtön hozzá szeretném ehhez tenni, hogy nem a költői minőség rovására, hanem éppen felerősítve ezt, sajátos, csak rá jellemző színezetet adva neki. Példának, szinte kapásból ideidézem A SZAR című versének első szakaszát:

*„Mindig csak róla beszélnek
mintha mindenről ő tehetne.
Nézzétek, milyen szerényen, lágyan
foglal helyet alattunk!
Miért is mocskoljuk be
tisztes nevét
és miért ajándékozunk oda
az Egyesült Államok elnökének,
a zsaruknak, a háborúnak
és a kapitalizmusnak?”*

Ez a szakasz sokkoló, meghökentető módon visszájára fordít egy általánosan elfogadott, hamis értékrendet, vagyis rendet teremt a fogalmak között, ahogy ezt évszázadok óta az esszék teszik. Az esszéiben pedig nemcsak a metaforák és paradoxonok gondolati szemléletessége mutat rokon vonásokat a lírájával, hanem az a különleges sajátosságuk is, hogy az igazság bennük többnyire személyiségének és egy adott pillanatnak a metszőpontján fogalmazódik meg. Ez költői jellegzetesség. Egy lírikus ugyanannak a kötetének egyik versében imádhathja, a másikban gyalázhatja istent, az egyikben megváltó forradalmat várhat, a másikban országos pusztulást, és mindegyik versnek hitelt adhat a pillanat igazsága. Ha viszont az esszéíró változékony igazságai mondanak el- lent egymásnak, akkor az olvasó mindet egyszerre nem fogadhatja el. Élvezheti a szerző gondolatfolyamát, mely mindig eredeti és izgalmas, gyakran provokatív és meghökentető, és ilyenkor tudónkre szívhatjuk az ellentmondás ördögének kénköszagát is. Nem ellenségesen írom ezt, hiszen a kénköszag az én kedvelt parfümjeim illatába is belevegyül. Azért írom, hogy fontos használati utasításra következtethessenek belőle.

Azt indítványozom az olvasóknak, hogy csak akkor olvassák Enzensberger esszéit, ha nem az igazságot keresik bennük erről vagy arról, hanem válogatni akarnak a különbözőféle igazságok között. Az életművet a Nagy Kiábrándulás taglócsapása vágja ketté. Ez nem is annyira az 1968-as remények elapadásának, hanem a kubai kijózanodásnak a folyamánya volt. 1966 nyarán még ellenállt az elharapódzó forradalmi remények áradatának, és ezt írta, Peter Weiss-szel vitázva: „*A balról jövő erkölcsi felfegyverkezésre rá se rántok. Nem vagyok idealista. A vallomásoknál többre becsülöm az érveket. A kételyt jobban szeretem az érzelmeknél. Ellentmondásmentes világképekre nincs szükségem. Vitás esetekben a valóság dönt.*” A kubai forradalom azonban, talán éppen mert ez népmozgalomnak indult, és a világ legnagyobb hatalmával szemben győzedelmeskedett, boldogító illúziókkal töltötte el. Az említett vita után másfél évvel Enzensberger ironikus alkatát zárójelbe téve önkívületinek tetsző állapotban, a valóságtól elrugaskodott hiperforradalmi pátoosszal rontott neki az Egyesült Államok hivatalos politikájának, melyet a náciizmussal hozott közös nevezőre, de még az európai baloldal minden olyan irányzatának és eszmélkedésének is, mely nem Castro Kubáját tekintette az emberi remény-

ség és a szebb jövő forrásának. Az 1968–69-es évet Havannában töltötte. Forradalmi munkát ígértek itt neki, de nem bíztak benne, és végül kitesékelték az országból. A kubai szocializmus lezüllesztésének és saját kijózanodásának élménye olyan fontos tapasztalatnak bizonyult, hogy utána sem a versírást, sem az esszékomponálást nem folytathatta a régi módon. „*Wer sich im Recht wähnt, / ist schon gerichtet*”^{*} – ez az életérzés szemléletesen érzékelteti a fordulat irányát. Költői szempontból a gazdagodás forrása volt ez a válság. A megrázkódtatás, amelynek lírai formát keresett, személyes életét és a világot egyszerre dúlta fel. Ettől kezdve nagy lírai vállalkozásaiban költői énje úgy hatotta át a tárgyát, hogy ezzel egy időben ki is lépett belőle. Így jutott epikus térhez és intellektuális dimenzióhoz a legszubbjektívebb mondandó, az, ami a legjobban fáj. Példa erre a már említett MAUZÓLEUM-kötet vagy az a másik, amelyet költői főművének tekintek, A TITANIC ELSÜLLYEDÉSE (1978). Ez 33 éneken át egymásba fonódó kettős tragédiának ábrázolja, egymást tükröző metaforaként, hogy jéghegynek ütközött és elmerült a nevezetes óceánjáró, és vele együtt forradalmi reményei.

Az esszék a roppant csalódás következtében nem egy témakörrel és a belőle fakadó érzelmekkel és gondolatokkal gazdagodtak, és nem is csak az ének és tárgyának a viszonyát módosították, hanem gyökeres szemléleti változásról adnak hírt. A korai esszékben tetten érhető egy Marxon iskolázott baloldali hevület, mely különös gondot fordított arra, hogy elhatárolja magát a szovjet államszocializmus ideológiájától, ízlésétől és gyakorlatától. Még kultúrkritikája is arra törekszik, hogy a marxi gondolatkinccset univerzálisan – tehát nemcsak a kapitalista országokra, hanem az úgynevezett szocialista társadalomra is – alkalmazza. Íme: „*A tudatipar megbízatása ma többé-kevésbé mindenütt ugyanaz: hogy megőrizze a fennálló uralmi viszonyokat, bármilyenek legyenek is ezek. Azért termeljen tudatot, hogy kizsákmányolhassa.*” A hetvenes évektől kezdve a baloldali alapállás megszűnik, de egészen egyedülálló módon úgy, hogy a módszerben, a kérdésfeltevések jellegében, az érdeklődés tárgyában megőrződik mindaz, amit a szerző boldogult úrfikorában Marxtól és Bakunyintól Adornóig a baloldali gondolatkinccsből magába szívott. A legszemléletesebb példát erre 1988-ban írott zseniális tanulmánya, a VILÁG MILLIÁRDJAI, EGYESÜLJETEK! nyújtja. Ebben kimerítően és szemléletesen ábrázolja, hogy miként terjeszti ki hatalmát Földünkön a két üvegpalota, a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap, miként teszik nélkülözhetetlenné magukat, elsősorban az elmaradott és eladósodott országokban, miként okoznak akár több millió életet követelő tömegkatasztrófákat is, ha a kapitalizmus logikája így kívánja. „*Ma egyszerűen nincs élet azon a micsodán kívüül, amit 1968-ban így neveztek: »a Rendszer«, és ami ma az egyszerűbb világpiac névre hallgat.*” Nincs az a klasszikus értelemben vett marxista, aki ezen a logikán és magának a leírásnak a kompromisszummentes könyörtelenségén fogást találhatna. De Enzensberger most már ahhoz is ért, hogy látító elemzését a tudatipar általa definiált klasszikus szabályának megfelelően a fennálló uralmi viszonyok megőrzésére használja fel. A tanulmány végén kiviláglik, hogy a két üvegpalota lakói a mi megbízottaink, mert nemcsak a milliárdosok érdekeit védik, hanem mindnyájunkéit, akiket nem fenyeget tömegnyomor és éhhalál. A két szörnyeteget csak az próbálja kiirtani, mondja az elemző, aki le akarja rombolni a globális gazdasági rendszert, és aki képes arra, hogy egy másik (nyilván humánusabb) globális rendszert építsen ki a helyén. Az egykori forradalmár a reményeit vonultatta fel a tűrhetetlennek érzett való-

^{*} „*Ki igazát megtalálta, / az máris elvesztett*” – szó szerint: „*Aki biztos az igazában, / az elvesztett erkölcsileg*”, idézet a DAS FALSCHÉ című versből, mely a DIE FURIE DES VERSCHWINDENS (1980) című kötetben jelent meg.

ság ellen. A mai realista felfedezi, hogy ő is haszonélvezője a túrhetetlen valóságnak, ezért aztán nemcsak a hebrencs kalandorságot utasítja el, hanem a jövődöbéli változtatás lehetőségét is. A mai realistának eszébe sem jut, hogy az új, még ki nem rajzoló-dó alternatívák kutatása szintén lehet értelmiségi feladat. A végkövetkeztetés, amelyet fejtegetései sugallnak, lefegyverző: ez van, nincs más. És nekem sajnos egyet kell értenem vele. De mondhatjuk-e ilyen határozottan arról, ami most nincs, hogy a jövőben sem lehet? És indokolhatjuk-e ezt a lukratív rezignációt az idők végezetéig azzal, hogy az embertelen helyzetnek mi is a haszonélvezői vagyunk?

Itt kell keresnünk a legfőbb különbséget az esszéíró Enzensberger és az újságíró, elmélkedő Heine között, akihez szívesen hasonlítják. Heine gyakran változtatta meg véleményét személyekről és eseményekről, sőt olyan, számára kevésbé fontos ideológiai tartalmakról is, amelyen a köztársaság vagy királyság eszménye. De még istenhez megtérve sem adta fel fehér izzású antiklerikalizmusát, és semmi sem pusztíthatta volna ki belőle a német nacionalizmus gyűlöletét, és felháborodását, amelyet a társadalmi igazságtalanság élménye gerjesztett benne. Enzensberger viszont a kubai sokkot követő megtérése után megőrizte iróniáját, sőt olykor dühét is a részfolyamatok tekintetében, de a világot úgy nagyjában-egészében elfogadja. Közben azonban nem hallgatja el iszonyatait sem. Így hát okossága lehetővé teszi számomra, hogy tényeiből más tanulságokat vonjak le, mint ő maga.

A rezignáció mint alapmagatartás a későbbi tanulmányok többségében felfedezhető, habár többnyire nem ad hírt nyíltan magáról. A tanulmányokból az „Ez van – ezt kell szeretni” hangulata árad, de csöppet sem békésen ám! Még a kiengesztelődés is gunyoros vitairatok formájában jelentkezik. Enzensberger megőrizte fiatalkori harci kedvét, élvezetet lel az ellentmondásban (majdhogynem azt mondtam: dialektikában), kiváltképp abban, hogy kimutassa az értelmesnek tetsző látszat és az ezen alapuló, általánosan elfogadott közvélekedés tarthatatlanságát (majdhogynem azt mondtam: a jelenség és a lényeg közt feszülő ellentmondást). Kiindulópontja többnyire valami paradoxon vagy paradoxonok láncolata. A paradoxon közhelyeket és előítéleteket zúszát, de már formai okból is hajlik arra, hogy kellő ellensúly híján a kivételest és rendkívülit az általános törvény rangjára emelje. Itt érhető tetten, amiről e használati utasítás elején beszéltem: hogy a szerző valamely pillanat ihletét követve jut el olyan igazsághoz, amely ellentétbe kerül más pillanatok igazságaival. Mondhatnám úgy is, hogy Enzensberger későbbi korszakának tanulmányai módszertani és szemléleti szempontból következetesek, de a szerző végkövetkeztetéseiről ez nem mondható el.

Például: az egyik 1985-ben írott tanulmány az analfabetizmust dicséri. Nem a felvilágosodás követeli, hogy a lakosságot tanítsák meg írni és olvasni, hanem a tőkés ipar, mely az államtól képzett munkaerőt követel. Valójában az írástudatlanság kiirtása nem a művelődés, hanem a műveletlenség elterjedését szolgálja, mert az írástudás elharapódzása a *Bild-Zeitung* érdekében áll, márpedig ez az újság csak azt bizonyítja, „*hogy az olvasmány felszámolását olvasmányként lehet eladni*”. E fejtegetésben rábukkanhatunk a marxista gyökerekre: a kultúrtörténeti változások a termelés szükségleteinek függvényei. De az alaptétel: a civilizatórikus és a kulturális fejlődés közti összefüggés tagadása már csak úgy tartható fenn, ha az analfabéta fogalma metaforikus átváltozáson megy át. Analfabéta a *Bild-Zeitung* olvasójától az akkori német kancellárig (dr. Helmut Kohl) és amerikai elnökig (Ronald Reagan) mindenki, aki olvas ugyan, de nem az önálló szellemek széles látókörű kritikai felelősségével. Ennek a metaforikus jelentésnek terminust is talál: az ilyen emberek szekunder analfabéták. Csakhogy ez játék a szavakkal, hiszen nem mondhatjuk, hogy kizárólag az tud olvasni, aki a mi ízlésünk-

nek megfelelő művekben leli örömét. Ráadásul ez a fajta olvasó régen is jelen volt, az általános iskolakötelezettség bevezetése előtt, az emberiség ama töredékében, amely olvasni tudott. Mármost ez a szekunder olvasó pontosan megfelel annak a valakinek, akit néhány évvel később KÖZÉPSZER ÉS ŐRÜLET című tanulmányában követendő példaként állít a társadalom elé. A különféle ordas eszmék, vert hadak és vakmerő remények kora után, de még mindig az örület (atomháború, miegymás) fenyegető árnyékában a középszer jelenti a békét és a megmaradást. De a középszert megtestesítő emberek többsége nem választható el a *Bild-Zeitung* horizontjától. Ez a tanulmány megértést tanúsít az iránt, hogy az ember, lévén fontosabb dolga, elfordul „a bonni báb-színháztól”, a történelemcsinálástól, és beéri azzal, hogy „*óvja az irháját*”. A középszer embere a kispolgár megtestesülése, ugyanaz a fickó, akit Enzensberger egy másik tanulmányban dicsér. (Dicsér, de persze úgy, ahogy másokat szoktak dicsérni – úgy sejttem, nem örülne, ha más sorolná őt a középszerűek és kispolgárok közé.) A középszer emberének azt nevezi, aki örülettel fenyegető korunkban a józan megbízhatóság, a túlélés záloga. Egy másik kitűnő tanulmány viszont, a KÉT SZÉLJEGYZET A VILÁGVÉGÉHEZ (1978) igen szórakoztatóan mulat az apokaliptikus hangulatokon, vagyis azokon, akik az örülettel riogatják a középszert: „*Hétfejű szörnyünk sok névre hallgat: rendőrállam, paranoia, bürokrácia, terror, gazdasági válság, fegyverkezési téboly, környezetpusztítás.*” Mármost elismerve, hogy a riogatásban sok a divatos nyavalygás, a fontoskodás, a tanácstalanság és az ördögűzés, mégis felvetődik a kérdés: teljesen légből kapott-e a szörny hét vagy még sokkal több fejéből áradó fenyegetés? Ezt Enzensberger nyilván nem állítja, csak tanulmányának paradoxonokból épülő ironikus logikáját viszi végig. De mihelyt végigviszi, ellentmondásba kerül azzal a móddal, ahogyan a középszert dicséri. Vagy ahogy a kispolgárságot magasztalja, az analfabetizmust, a teljes ürességet célba vevő nulla-médiát, a televíziót. A középszer az örülettel szemben kívánatos. De a világvége-tanulmányból csak az a következtetés vonható le, hogy az örület nem valóságos valami, hanem csak divatos mumus. Ez esetben viszont más indokot kellene keresni a középszer, a kispolgárság és az analfabetizmus dicséretére. Újra kellene gondolni a többi tanulmányt, de persze csak akkor, ha Enzensberger rendszerben fejtené ki nézeteit. De nem ezt teszi, hanem példás fegyverzetében pillanatainak igazságát akarja győzelemre vinni. Tessék köztük választani.

Enzensberger tanulmányait ne az olvassa, aki vitathatatlan igazságokat óhajt magába nyelni, mint csodaorvosságot, hanem akiben erős az igény arra, hogy próbára tegye és egy másik agy sűrű szűrőjén átcsorgassa a maga gondolatait. Szerintem az igazi esszé erre való. Aki abszolút igazságokra szomjazik, fíradjon a templomba. Enzensberger esszéinek olvasója valóságos problémákkal és eredeti kérdésfeltevésekkel találkozik. Növekvő székszerzés, amelyet az univerzális világmagyarázatok iránt érez, növeli érdeklődését az egyszerű és egyszerű tények iránt. 1999-ben írott tanulmányában, A DIGITÁLIS EVANGÉLIUM-ban a komputerről és az új médiáról szóló modern metafizikus és apokaliptikus fecsegést neveti ki. Csakhogy az új mítoszoknak ezt a fantasztikus világot a középszer specialistái rendezik be, kispolgárok, különleges képesítésű analfabéták. Ebben a színpompás tűzijátékában Enzensberger, a középszer és az analfabetizmus szeretetteljes pártfogója mégsem szereti őket. Az utolsó mondatok kemény ítéletet fogalmaznak meg róluk: „*Aki a cyberszexet összekeveri a szerelemmel, megérett az elmeorvosi kezelésre. Bízhatunk testiünk tehetetlenségében. A fogfájás nem virtuális dolog. Aki éhez, az nem lakik jól szimulációkkal. Saját halálunk nem médiaesemény. Igen, igen, van élet a digitális világon innen: a mi egyetlen életünk.*” „*Well roared, Lion!*” – mondá a SZENTIVÁNÉJI ÁLOMBAN Demetrius. „*Helyes a bőség, oroszán.*”